

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/27/2019
Identifikačné číslo spisu: 2217010489
Dátum vydania rozhodnutia: 04.09.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:2217010489.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudkýň JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Ivetty Macejkovej, PhD., LL.M na neverejnom zasadnutí konanom 4. septembra 2019 v Bratislave, v trestnej veci obvineného Q. Y. pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. h) Trestného zákona, o dovolaní obvineného Q. Y. proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 6To/28/2018 zo 4. septembra 2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Q. Y. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda, sp. zn. 1T/126/2017 z 27. júna 2018 bol obvinený Q. Y. uznaný za vinného zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. h) Trestného zákona na skutkovom základe, že

- dňa 29. júla 2017 v čase okolo 18.40 hod. z obce W.. XXX, okres Dunajská Streda zavolał telefonicky na linku 158 kde uviedol, že asi pred pol rokom mu ukradli vozidlo a keď toto vozidlo polícia nenájde do 24 hodín, tak S. F. osobne dotiahne s prestrelenou hlavou na policajnú stanicu, pokiaľ jeho auto nebude späť a že on ide a osobne mu prestrelí hlavu, následne na adresu W. XXX, okres Dunajská Streda bola vyslaná hliadka Obvodného oddelenia PZ Gabčíkovo, ktorej taktiež uviedol, že asi pred polrokom mu ukradli auto a keď toto auto polícia nenájde do 24 hodín, tak S. F. strelí do hlavy, pričom S. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom O., Q. J. XXXX/XX je príslušníkom Obvodného oddelenia PZ v Dunajskej Strede.

Za to mu bol podľa § 189 ods. 2 Trestného zákona pri použití § 38 ods. 2 Trestného zákona a § 36 písm. l), § 37 písm. m) Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 roky, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona bol obvinenému uložený trest prepadnutia veci - 1ks mobilný telefón zn. NOKIA 215 čiernej farby, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX a podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona bolo obvinenému uložené

ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený odvolanie, ktoré Krajský súd v Trnave uznesením pod sp. zn. 6To/68/2018 zo 4. septembra 2018 podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Proti predmetnému uzneseniu Krajského súdu v Trnave podal obvinený prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. h), písm. i) Trestného poriadku a teda, že bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu, bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V odôvodnení dovolania namietal, že v konaní o dohode o vine a treste sa k spáchaniu skutku priznal, svoje konanie úprimne oľutoval, počas výsluchu uviedol, že bol pod vplyvom alkoholu a volal na linku 158, následne prišli policajti a zobrali ho. To čo povedal, nemyslel vážne, mal v sebe 2 promile alkoholu. Nepamätá si ako sa vyhrážal, resp. aké slová použil, ale poškodeného žiadnym spôsobom nevydieral, ani ho nenútil na konanie. Jeho konaním nebola naplnená skutková podstata trestného činu vydierania, nakoľko nevydieral poškodeného, ale uviedol, že ak polícia, teda nie poškodený, nenájde jeho ukradnuté auto, strelí do hlavy poškodeného. Obvinený nikdy nepovedal, aby vozidlo vypátral sám poškodený, teda nevydieral jeho, ale vyhrážal sa Policajnému zboru. Skutočnosť, že poškodený je príslušníkom PZ automaticky neznamená, že vyhrážkami bola naplnená skutková podstata trestného činu vydierania podľa § 189 ods. 2 Trestného zákona, nakoľko sa nevyhrážal poškodenému a nevydieral ho v súvislosti s výkonom jeho povolania. Poškodený nebol služobne činný v trestných veciach obvineného, ani vo veci ukradnutého vozidla, teda obvinený sa vyhrážal osobe bez osobitného postavenia, jeho konanie nemohlo naplniť skutkovú podstatu žalovaného skutku. Poškodený v inkriminovanom čase nebol v služobnom pomere na OO PZ v Gabčíkove. Poškodený vo svojej výpovedi uviedol, že vo veci ukradnutého motorového vozidla obvineného nebol pracovne činný, obvinený ho nikdy nepodozrieval, nikdy sa mu nevyhrážal. Ani policajná hliadka vyslaná na miesto nebrala jeho vyhrážky vážne. Obvinený bol 7- krát súdne trestaný, avšak hľadá sa na neho, akoby nebol odsúdený. Vzhľadom na zahľadenie odsúdení súd prvého stupňa pri uložení trestu nesprávne použil § 37 písm. m) Trestného zákona, nakoľko na obvineného sa hľadá, akoby nebol odsúdený. Vzhľadom na osobu obvineného, na okolnosti prípadu je uloženie nepodmienečného trestu, aj keď na dolnej hranici trestnej sadzby, neprimerane prísne. Vyššie uvedené skutočnosti indikovali mimoriadne zníženie trestu v súlade s § 39 Trestného zákona. Odvolací súd porušil právo odsúdeného na obhajobu, nakoľko obvinený sa v konaní o dohode o vine a treste k spáchaniu skutku priznal a súd prvého stupňa správne vo svojom prvom rozsudku aplikoval stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. Tpj 55/2016, pričom prokurátor aj odvolací súd toto stanovisko ignorovali. Na záver navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trnave, ako aj rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda a Okresnému súdu Dunajská Streda prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Dunajská Streda, ktorý vo svojom vyjadrení uviedol, že obvinený skutkovú podstatu namietal aj v odvolacom konaní, pričom v konaní o dohode o vine a treste súhlasil s právnou kvalifikáciou skutku. Obvinený meno poškodeného nespomenul náhodou, ale práve pre jeho príslušnosť k Policajnému zboru. Základná trestná sadzba pre žalovaný trestný čin je štyri až desať rokov, pričom obvinenému bol uložený trest na spodnej hranici trestnej sadzby. Aj keď v zmysle citovaného stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky môže súd pri ukladaní trestu za splnenia podmienok aplikovať § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, v žiadnom prípade to neznamená zákonnú povinnosť súdu citované ustanovenia pri ukladaní trestu aplikovať. Navyše, aj keby súd takú povinnosť mal, uložený trest spadá do zákonom stanovenej sadzby. Nakoľko dovolaním napadnutými rozhodnutiami nebol žiadnym spôsobom porušený zákon navrhol, aby dovolací súd predmetné dovolanie odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, resp. podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo

podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne a obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd zistil, že dovolanie obvineného Q. Y. nie je dôvodné, pretože je zrejmé, že nie sú splnené podmienky a poznamenáva, že v zmysle § 385 Trestného poriadku je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené, z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania v ňom uvedených v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia (R 120/2012-I).

Z uvedeného je preto potrebné vyvodit', a to aj s ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca, že Najvyšší súd Slovenskej republiky je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti nemôže ísť nad rámec návrhu a tam špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku), preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podrobil prieskumu vecné argumenty dovolateľa zodpovedajúce dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku bez hlbšieho prieskumu tých argumentov, ktoré im nezodpovedajú.

V úvode svojej argumentácie dovolací súd konštatuje, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu. Požadovaný jeden opravný prostriedok predstavuje v súdnom procese v Slovenskej republike inštitút odvolania. Pokiaľ by zákonodarca zamýšľal urobiť z najvyššieho súdu tretí stupeň s plnou jurisdikciou, nestanovil by katalóg dovolacích dôvodov.

V dovolaní musí byť uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napádané a aké chyby sú rozhodnutiu vytýkané. V predmetnom dovolaní sa pritom konštatuje, že sa jedná o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c), písm. h), písm. i) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Zásada „práva na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Podľa názoru dovolacieho súdu právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Zásada „práva na obhajobu“ obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného:

- právo obhajovať sa osobne, alebo
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo
- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ak obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to záujmy spravodlivosti.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c)

Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Takéto pochybenie súdov nižšieho stupňa dovolací súd v konaní nezistil, teda nemožno zaujať stanovisko, že došlo k porušeniu práva na obhajobu obvineného Q. Y. zásadným spôsobom, a teda k takej skutočnosti, ktorá už sama o sebe znamená naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Napriek tomu sa dovolací súd zaoberal aj konkrétnymi námietkami, ktoré v rámci tohto dovolacieho dôvodu uviedol v písomných dôvodoch dovolania obvinený Q. Y..

K námietke obvineného, že odvolací súd ignoroval stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu, sp. zn. Tpj 55/2016 (uverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 44/2017) je potrebné uviesť, že krajský súd postupoval správne, nakoľko aplikácia predmetného stanoviska v danom prípade ani nebola možná. Predmetné stanovisko znie nasledovne:

Súd po podaní obžaloby rozhoduje spor medzi obžalobou a obhajobou podľa pravidiel kontradiktórneho procesu - objasňovanie (v zmysle zistenia skutkového stavu veci) je doménou orgánov činných v trestnom konaní podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Preto samotné priznanie obžalovaného nemôže byť poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. n) Trestného zákona. Krajský súd teda správne rozhodol, keď neuznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Trestného zákona a označil ju ako duplicitné zohľadnenie priznania.

Poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona predpokladá okrem priznania sa páchatel'a aj úprimné oľutovanie trestného činu. Či k takému oľutovaniu došlo, je potrebné posúdiť podľa konkrétnych okolností prípadu, vrátane procesných prejavov páchatel'a (procesne ako obžalovaného) po prijatí vyhlásenia o uznání viny podľa § 257 ods. 1 písm. b), c) Trestného poriadku (najmä pri využití práva záverečnej reči a posledného slova).

Analógia je pri aplikácii Trestného zákona neprípustná v zmysle rozširovania podmienok trestnosti činu nad rámec zákona. V iných smeroch je prípustná, ak v prospech páchatel'a odstraňuje medzeru v zákone a zodpovedá zmyslu a významu riešenej otázky vo vzťahu k analogicky použitému ustanoveniu.

Ak možno páchatel'ovi trestného činu pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste mimoriadne znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, teda v situácii vopred dohodnutého trestu, možno (teda nie obligatórne) naposledy označené ustanovenie per analogiam a pri použití argumentu a *minor ad maior* (od menšieho k väčšiemu) použiť aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b), c) Trestného poriadku (po prijatí takého vyhlásenia súdom), keďže páchatel' (procesne ako obžalovaný) neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny (dokonca) bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu.

V predmetnej veci nedošlo ani k schválení dohody o vine a treste a ani k urobeniu vyhlásenia o vine v zmysle § 257 ods. 1 písm. b), c) Trestného poriadku, preto krajský súd postupoval správne a v zmysle uvedeného stanoviska, keď vrátil prvý odsudzujúci rozsudok na nové prejednanie okresnému súdu, teda táto námietka obvineného je irelevantná.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

V tomto prípade možno podať dovolanie z jedného z týchto dôvodov:

- obvinenému bol uložený trest mimo trestnej sadzby ustanovenej v Trestnom zákone alebo
- obvinenému bol uložený taký druh trestu, ktorý Trestný zákon nepripúšťa.

Uložením trestu mimo zákonnej trestnej sadzby sa rozumie uloženie trestu odňatia slobody obvinenému mimo trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom za trestný čin, zo spáchania ktorého bol uznaný vinným, ako aj prekročenie maximálne povolenej výmery trestu (trestu domáceho väzenia, trestu povinnej práce, peňažného trestu, zákazu činnosti, zákazu pobytu a vyhostenia a pod.). Dovolanie možno podať aj vtedy, ak súd uložil obvinenému taký druh trestu, ktorý Trestný zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa (napr. uloženie trestu prepadnutia majetku za prečin). Tento dovolací dôvod možno použiť aj v prípadoch, pri ktorých boli súčasne uložené tresty, pričom Trestný poriadok uloženie takýchto trestov súčasne nepripúšťa.

K námietke obvineného, že vo veci súdy nesprávne aplikovali ustanovenie § 39 Trestného zákona, pričom s ohľadom na okolnosti prípadu mohol byť uložený trest odňatia slobody pod spodnou hranicou, prípadne s podmieneným odkladom trestu odňatia slobody v zmysle § 39 Trestného zákona, najvyšší súd poukazuje na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvedené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí č. 1/2011 pod č. 5, kde odkazuje na nasledovné:

„Moderačné ustanovenie § 39 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody je síce hmotnoprávne, ale fakultatívneho charakteru, ktoré sa svojou povahou a významom primkyna ku všeobecným hľadiskám stanoveným pre voľbu druhu trestu a jeho výmery v § 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Trestného zákona a nasl. a túto dopĺňajú. Na rozdiel od ustanovení kogentnej povahy, akými sú napr. ustanovenia § 41, § 42 Trestného zákona o ukladaní úhrnného, spoločného a súhrnného trestu, alebo ustanovenie § 47 ods. 2 Trestného zákona, ktoré sú taktiež hmotnoprávne a viažu sa tiež k rozhodovaniu o treste, ho nemožno podriaďiť pod „nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia“ v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Pokiaľ nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstať v dôsledku toho, že je chybný výrok o vine, možno výrok o treste napadnúť z hmotnoprávnej pozície zásadne len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku. Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) a § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku je taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste, okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste, môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k výroku o treste.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku nemôže byť naplnený tým, že obvinenému nebol uložený trest odňatia slobody za použitia ustanovenia § 39 Trestného zákona. Hoci súd môže využiť moderačné ustanovenie podľa uvedených ustanovení a trest vymerať v rámci zníženej trestnej sadzby, ak však takto neučiní, nemožno sa v dovolacom konaní domáhať uloženia nižšieho trestu ako toho, ktorý bol uložený prvostupňovým súdom (následne potvrdený odvolacím súdom). Je výhradnou právomocou prvostupňového alebo odvolacieho súdu, aké okolnosti zohľadní pri výmere trestu a použitie ustanovenia § 39 Trestného zákona a zásah do tejto právomoci súdov nižšieho stupňa zo strany dovolacieho súdu by bolo porušením zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí. Túto námietku teda možno použiť len ako odvolací dôvod a nie ako dôvod dovolania“.

Trest odňatia slobody bol obvinenému uložený na dolnej hranici trestnej sadzby, čiže zákonným spôsobom, preto spomenutá námietka nenapĺňa dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolací súd uvádza, že jedným z dôvodov, podľa ktorého dovolanie v trestnom konaní možno podať, je, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

K tomuto dovolaciemu dôvodu je potrebné tiež uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva aj z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať.

Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúvanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Dovolací súd zdôrazňuje, že podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Pokiaľ obvinený namieta, že poškodeného nevydieral v súvislosti s výkonom jeho povolania a teda nemohol naplniť skutkovú podstatu trestného činu vydierania podľa § 189 ods. 2 písm. b) Trestného zákona je potrebné uviesť, že pre dovolací súd sú rozhodujúce skutkové zistenia, podľa ktorých obvinený mal spáchať skutok tak, ako je uvedený v rozsudku okresného súdu. Skutok tak, ako je uvedený v skutkovej vete rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda, sp. zn. 1T/126/2017 z 27. júna 2018 naplňa všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu vydierania v zmysle § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 písm. h) Trestného zákona. Obvinený totižto mal vedomosť, že poškodený je príslušníkom Policajného zboru a jeho vyhrážkymu adresoval z dôvodu využitia svojho postavenia a vypátrania odcudzeného motorového vozidla.

S ohľadom na uvedené nemôže dovolací súd skúmať právne závery a dôkazné úvahy súdov nižších stupňov, na základe ktorých dospeli k záveru o naplnení všetkých znakov žalovaného trestného činu. Preto (rešpektujúc zákaz skúmania a menenia zisteného skutku vyplývajúci z § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku) najvyšší súd uzatvára, že pri tejto námietke obvineného nezistil naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Obvinený v podanom dovolaní označil ako jedno z pochybení konajúcich súdov tiež tú skutočnosť, že tieto u neho v rozpore so skutočným stavom konštatovali existenciu príťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 písm. m) Trestného zákona („bol za trestný čin odsúdený“). Najvyšší súd s poukazom na uvedené zdôrazňuje, že otázka zisťovania, resp. zhodnotenia (ne)existencie poľahčujúcich a príťažujúcich okolností je otázkou skutkovou, ktorá je vylúčená z preskúmania dovolacieho súdu v prípade, že tento koná na podklade dovolania obvineného.

Ak ale súd v napadnutom rozhodnutí konštatuje danosť niektorej takejto okolnosti, či už poľahčujúcej ale príťažujúcej, no v rozpore s tým ju nezoberie do úvahy pri ukladaní trestu - pri úprave trestnej sadzby tak, ako to ustanovuje § 38 ods. 2 až 4 Trestného zákona, ide o skutočnosť, ktorá za splnenia podmienky uvedenej v § 371 ods. 5 Trestného poriadku môže znamenať naplnenie dovolacieho dôvodu

uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia).

V posudzovanej veci však o žiadne takéto relevantné pochybenie zo strany súdu nešlo, keďže u obvineného Q. Y. bola zistená jedna poľahčujúca okolnosť (§ 36 písm. l) Trestného zákona) a jedna prit'azujúca okolnosť (§ 37 písm. m) Trestného zákona), v dôsledku čoho mu následne bol v súlade s § 38 ods. 2 Trestného zákona aj ukladaný trest v rámci trestnej sadzby. Prvostupňový súd sa pritom tiež podrobne vyjadril k tomu, prečo možno považovať za danú aj obvineným namietanú prit'azujúcu okolnosť (§ 37 písm. m) Trestného zákona) a odvolací súd sa s týmito argumentmi plne stotožnil. Preskúmať takéto skutkové závery súdov nižšieho stupňa dovolacím súdom potom nie je možné. (R 18/2015)

Z uvedených dôvodov je zrejmé, že v rozsahu námietok obvineného nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. h) a písm. i) Trestného poriadku uplatnené obvineným, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Q. Y. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.